Р Е Ш Е Н И Е
№ 38691

гр. София, 07.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 51 състав,** в публично заседание на 15.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **7414** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 46, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Г. Т., гражданин на Република Т., притежаващ международен паспорт № U31478977, подадена чрез адв. И. Д., срещу Заповед рег. № 4536 ПАМ-226/22.05.2026 г. на началника на Гранично полицейско управление /ГПУ/ -С., с която спрямо жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „забрана за влизане и пребиваване на територията на Република България“ за срок от 5 години, считано от датата на изпълнение на наложената на чужденеца принудителна административна мярка „експулсиране“.

С жалбата се иска отмяна на обжалваната заповед и присъждане на разноски. Поддържа се, че същата е незаконосъобразна, тъй като е издадена половин година преди описаните в нея събития, както и че е издадена в нарушение на чл. 35 АПК и чл. 44, ал.2 ЗЧРБ. Заповедта накърнявала правото на труд на жалбоподателя и нарушавала „принципа на целесъобразност“. Налагането на забраната било също така несъразмерно, тъй като засягала и правото му на личен и семеен живот.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и представлява.

Ответникът – началникът на ГПУ – С., не се явява и представлява по делото.

Съдът, след като се запозна с жалбата и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Според описаното в заповедта, на 20.05.2026 г., около 03.00 часа, през ГКПП „Капитан А.“ – шосе, общ. С., обл. Х., Г. Т. превеждал през границата на страната от Република Т. в Република Б. две лица, чужди граждани, без разрешение от надлежните органи на властта, като за превеждането е използвал МПС лек автомобил марка „Ф.“ с австрийски рег. № FK742IY.

Посочено е, че му е било повдигнато обвинение по чл. 280, ал. 2, т. 3 и т. 4, вр. ал. 1 НК, като на 22.05.2026 г. РС – Свиленград го признал за виновен и го е осъдил.
Заповедта е издадена на основание чл.10,ал.1,т.4 и чл.44,ал.1 от ЗЧРБ и е мотивирана с препращане към изложените обстоятелства в Докладна записка № 4536р-17210/20.05.2026 г.
От правна страна:
Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган по чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ – началник на ГПУ – С., предвид Заповед № 632/17.06.2024 г. на директора на РДГП-Е., с която началниците на ГПУ са оправомощени да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки по чл. 39а, ал. 1 ЗЧРБ.
Заповедта отговаря на изискванията за форма и съдържа фактически и правни основания. В хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено да са ограничили правото на защита на адресата или такива, които ако не бяха допуснати, щеше да се стигне до издаването на акт с друго съдържание. В тази връзка изписването върху заповедта на дата 07.11.2025 г. е очевидна техническа грешка и не съставлява съществено процесуално нарушение, доколкото действителната дата на заповедта е безспорна /22.05.2026г./, което следва не само от описанието на фактическите обстоятелства, които са се осъществили на 20.05.2026г., но и се удостоверява от датата на изготвяне на акта /22.05.2026г./, посочена на обратната страна на акта, за което е положен подпис от съответното длъжностно лице, и от собственоръчното изписване на същата дата /22.05.2026г./ от самия жалбоподател.
Оспореният административен акт е издаден при наличие на фактически обстоятелства, обосноваващи посоченото правно основание.
Изрично чл. 42з, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ предвижда, че забраната се налага, когато са налице основанията по чл. 10, ал. 1 от с.з., като в случая са налице обстоятелствата по чл. 10, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ - има данни за извършвана търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави.
От приложената докладна записка се установява, че при влизане в страната в управлявания от жалбоподателя автомобил е открит 1 брой тайник, започващ от пода на задната седалка и продължаващ и под предните седалки. В тайника били укрити две лица от сирийски произход. Разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ, към която препраща чл. 42з, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, и посочената от органа хипотеза чл. 10, ал. 1, т. 4 от с.з. изисква наличие на данни, че чужденецът извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави. Този факт е безспорно установен и не се оспорва от жалбоподателя, както са налице и данни за постановена осъдителна присъда по отношение на жалбоподателя за престъпление по чл. 280, ал .2, .т 3 и т. 4, вр. ал. 1 НК.
Издаденият административен акт е съобразен и с принципа на съразмерност, предвиден в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК. В случая във връзка с преценката за спазване на чл.44, ал. 2 ЗЧРБ не се установява някаква продължителност на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, нито същият да е от категория уязвими лица, няма данни за производство по ЗУБ или други, нито семейно положение или семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето, чието засягане да прави намесата в правото на личен живот на чуждия гражданин несъразмерна, а в съответствие със закона и е пропорционална на преследваната цел – да не се допусне присъствие в страната на чужденец, за когото има данни, че извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави.
Възраженията за нарушаване правото на труд се преценяват като неоснователни. Жалбоподателят не е лишен от право на труд, а са предприети мерки на държавна принуда, които целят да попречат на чужденеца да извършва нарушения на българското законодателство. Твърдението, че

същият работи като международен шофьор е недоказано и по същество само по себе си не би могло да обуслови незаконосъобразност на издадения административен акт.
Неоснователно е и възражението, че се накърнява личния и семейния му живот. Няма никакви данни, че същият има семейство в България или че поддържа семейни връзки с лице на територията на държавата.
Предвид изложеното, съдът приема, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и е в съответствие с целта на закона, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.
Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София - град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Т., гражданин на Република Т., срещу Заповед рег. № 4536 ПАМ-226/22.05.2026 г., издадена от началника на ГПУ-С., с която е наложена принудителна административна мярка „забрана за влизане и пребиваване на територията на Република България“ за срок от 5 години, считано от датата на изпълнение на наложената на чужденеца принудителна административна мярка „експулсиране“.
РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: